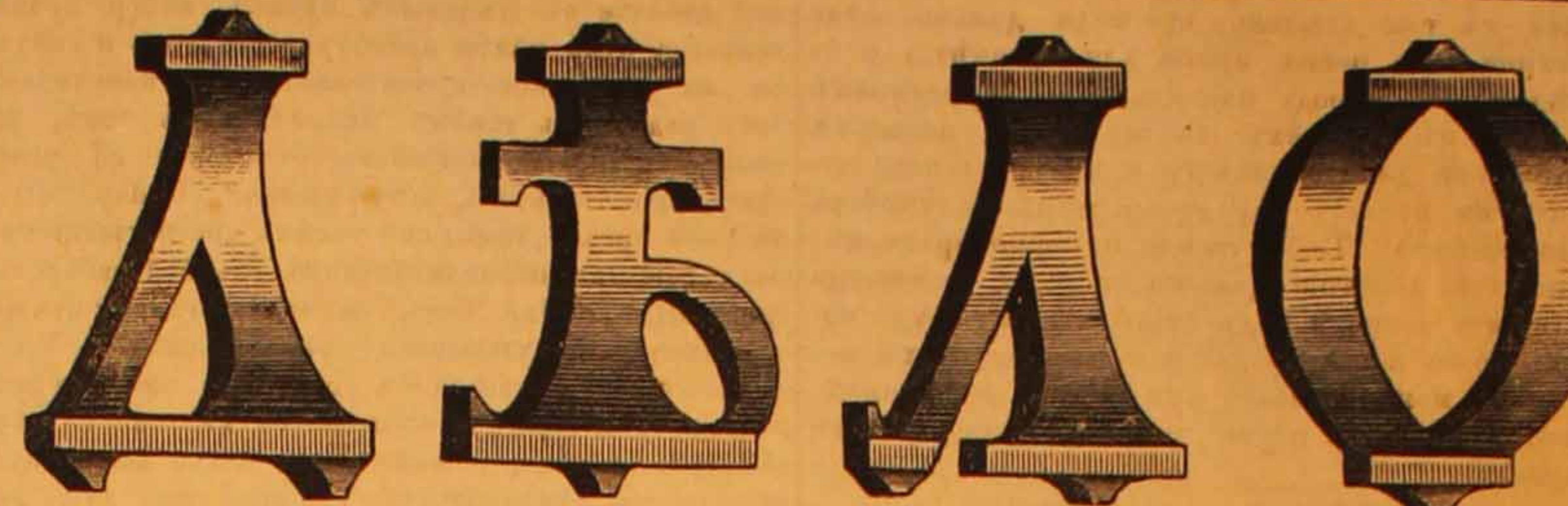

Виходить ще Вторника, Четверга и Суботы
коже рускихъ славъ) о 4-бъ год. попол. Литер. додатокъ
"Бібліотека наїздана, певітів" виходить по 2 печат. ар
коже кожого 16-го и поспільного для кожного місяця.
Редакція, адміністрація и експедиція підл. Ч. 44 улиці
Галицької.
Всі листи, посилки и реклама належать пересилати
підл. адресою: редакція и адміністрація "Дѣло" Ч. 44 ул.
Галицька.
Рукописи не вітають тільки на попереднє засіданіе
журнала.
Последнє число стоять 12 кр. а. в.
Оголошення приймаються по цій 6 кр. а. в. бути однією
строчкою початкомъ.
Реклама на певітів вільний від порта
Предмету належить пересилати франко (найлучше
поштовимъ посередині) до: Адміністрація часописа "Дѣло"
ул. Галицька, Ч. 44.

Небавомъ розпочинається II-їй пів-
рока, а взглядно III-їй четвертьрока сего року
ного видавництва "Дѣло".

Просимо П. Т. Предплатниківъ поспіши-
ти съ предплатою и вырвианьемъ довговъ, бо
наша Редакція, якъ и кожда друга, съ почат-
комъ піврока має надміро великий видатки,
— а все мусить платити готовкою.

Зъ нашого університету.

Выборъ Русинъ п. Юліана Медведського,
професора геології на політехніцѣ львівській,
ректоромъ політехніки вже по разъ дру-
гій — урадувавъ всіхъ Русинъ яко хоро-
шій обіявъ совѣтливості и справедливості
помажномъ професоромъ політехніки,
котрій дѣла свої автономії трактують
безъ іншихъ упередженъ, безъ нетерпимості
національної, а толькі по правдѣ и по за-
слугѣ.

Того зовсімъ не можна сказати о коле-
гію професоромъ нашого університету. Тамъ
вже не обіявляється така справедливості и объ-
ективності, — тамъ вже при виборахъ рек-
торомъ зовсімъ не береся на взглядъ анъ
справедливості, анъ заслуга професора —
Русина.

Такого рѣшчого и твердого докору коле-
гію професоромъ нашого університету мы не могли бы
учинити, коли-бъ толькі случайно, одинъ разъ
професоръ Русинъ бувъ при виборѣ ректора
поминеній. Але се — жаль и соромъ казати —
дѣса систематично!

Звѣстно, що професоръ дръ Омелянъ
Огоновскій єсть въ філософічномъ фа-
культетѣ університету львівського и й стар-
шимъ професоромъ; біль вступивъ въ его
члены ще за півніцькихъ часівъ; въ прочій
професори вступили познѣше. Слѣдує отже,
що проф. дръ Омелянъ Огоновскій по знаці-
онализованію університету повиненъ бувъ бути
вибраний ректоромъ зъ філософічного факуль-
тету скорѣ, інже кождый іншій професоръ.

Тымъ часомъ вже не разъ, не два, але
пять разъ въ були вибраний ректоромъ зъ
філософічного факультету — а д-ра Оме-
ляна Огоновскаго — пять разъ въ
поминено! Молодшій після лѣтъ служби
въ університетѣ проф. дръ Евсевій Черкав-
ський бувъ вибраний ректоромъ ажъ два разы,
а молодшій: проф. Жигмонть Венцлевскій, проф.
Ксаверъ Лиске и проф. Радзішевскій по од-
ному разу; найстаршій же професоръ дръ
Омелянъ Огоновскій — анъ разу!

Чи справедливо? чи се поважно? чи се
прилично для такої інституції, якъ краевий
національний університетъ, въ которому обвъ
народності краївъ — руска и польска —
бульо рѣвно-управнії?

Закинувъ-бы може кто: "Мусить чей
бути якса причина, що колегію львівського
русько-польського університету ажъ пять разъ
поминуло найстаршого професора въ одніомъ
зъ факультетовъ..."

А вже-ж інчо не дѣса безъ причини —
и ми вже повыше вказали на причину, по-
робнуочи успосбленіе и поступованіе коле-
гію професоромъ політехніки съ колегію про-
фесоромъ університету у Львовѣ. А вказали
ми на туо іменіо причину для того, що
кромъ неї — іншої не можемо пригадати,
хочъ и якъ силуемся!

Не можемо такъ зле думати о професорахъ
львівського університету, щобъ они не
знали одинъ другого по своихъ творахъ,
щобъ не знали, якъ становище занимаетъ кож-
дый зъ нихъ въ свѣтѣ науковомъ, колко и
що котрій написавъ, до якихъ ученихъ това-
ристъ належить и т. д. Не хочемо такъ зле думати,
бо се оскорбило-бы кождого професора,
зъ якого-бъ біль факультету и не бувъ,
бо бодай на столько можна допустити, що
кождый професоръ університету львівського

прочитавъ печатану отповѣдь професора д-ра
Ксавера Лиске на агакъ д-ра Зисса въ радѣ
державной и кождый професоръ мусить щось
чи то о новійшихъ поважныхъ творахъ д-ра
Омеляна Огоновскаго, о творахъ, що заинте-
ресували цвітъ свѣтѣ науковий, о такихъ
творахъ, якъ „Studien auf dem Gebiete der
ruthenischen Sprache“, „Слово о полку Иго-
ревѣ“, „Хрестоматія староруска“, не згаду-
ючи вже про многій, многій науковій розправы
въ виданяхъ науковихъ, інже іншими въ вид-
аняхъ краківської Академії наукъ... Такъ
отже смѣло можемо сказати, що повагою въ
науцѣ и многотою науковихъ трудовъ своїхъ
дръ Омелянъ Огоновскій не стоїть низше отъ
кождого зъ высше поименованихъ бувшихъ
ректоровъ зъ філософічного факультету. Впро-
чвімъ не хочемо тягнути паралель інже іншими
науковими трудами и заслугами д-ра Омеляна
Огоновскаго а на примѣръ дво-разового рек-
тора д-ра Евсевія Черкавського, — цвікавыхъ
бтсылаємо до бібліографіи, нехай они по-
яснятъ...

Яка-жъ бы ще могла бути оправдана при-
чина пяти-разового поминена професора при
виборѣ ректора? Може тая, що дръ Омелянъ
Огоновскій єсть предсвѣдателемъ товариства
„Просвѣти“?

Се не повинно бути причиною, бо Поляки
професори були и суть такожъ предсвѣ-
дателями товариствъ — навѣть політическихъ,
а на се при надаваню достоинствъ акаде-
мическихъ зовсімъ неуважало и неуважає.
Впрочвімъ дво-разовий ректоръ політехніки
п. Юліанъ Медведській, бувъ заступникомъ
предсвѣдателя тої-жъ самої „Просвѣти“...

Яка же конецъ концемъ можна собѣ сей
цвікавий фактъ пояснити, втолкувати?

Дръ Омелянъ Огоновскій — Русинъ!

Традиція давної Польщѣ живе у насъ въ
давній силѣ: не допускати правдивихъ, щир-
ыхъ Русинівъ до високихъ достоинствъ,
показувати все свою висшостъ и свое пано-
ванье на кождомъ полі. Традиція тая доводить
до того, що Русини нинѣ при верховодствѣ
Поляківъ въ Галичинѣ не мають анъ одного
члена въ видѣлѣ краївомъ, анъ одного члена
въ спольнихъ делегаціяхъ, — традиція тая
доводить до того, що Поляки ставлять окликъ:
„Ani jednego Rusina“ — до сойму краївого,
до ради державної, — традиція тая казала
и пайповажнішому представителеви науки,
університетови львівському, пять разъ не-
оправдано, несправедливо поминути при ви-
борѣ ректора — найстаршого професора, за-
служеного для цвілої славянської науки, уче-
ного — Русина!

Сумний се фактъ а велими важній — и
за-для его важности подносимо его въ „Дѣло“.
Если коли-небудь Поляки можуть голосити и
туманити свѣтѣ широкій, що въ нинѣшній
добѣ они усувають Русинівъ зъ арену для
того, що „теперѣшнє правительство такъ хо-
че“, и если вже навѣть допустити — хочъ се
неправда — що правительство подшептує имъ
окликъ: „ani jednego Rusina“ до сойму, до
видѣлу краївого и до другихъ репрезентантій,
— то сего вже зовсімъ не можна допустити
дотычно львівського університету. Es ist et-
was faul — въ самбѣт університетѣ!...

Іо. Б-ея.

Устава противъ безсовѣтності.

Господи милосердный, колко мы вже не
знали одинъ другого по своихъ творахъ,
щобъ не знали, якъ становище занимаетъ кож-
дый зъ нихъ въ свѣтѣ науковомъ, колко и
що котрій написавъ, до якихъ ученихъ това-
ристъ належить и т. д. Не хочемо такъ зле думати,
бо се оскорбило-бы кождого професора,
зъ якого-бъ біль факультету и не бувъ,
бо бодай на столько можна допустити, що
кождый професоръ університету львівського

хотѣть по скасованю панцини на десять кро-
квѣ внимати капелюха передъ паномъ и его
економомъ, хилатись та кланятись до колѣнъ,
— не хотѣть опеля добровольно встутити
землѣ отъ вѣку врошуваної его потомъ,
не хотѣть підписуватись на шахрайськихъ
угодахъ сервитутовихъ, підтинаючихъ въ са-
момъ корені его бытъ економичний, — все те
у нашої „єпархії суспольної“ було „помѣшано
понять суспольнихъ“, котрому якъ до по-
ры надавались рѣжній назви, якъ „podlegania
do rzezi“, „knowania moskalofilskie“, „agitacuse
swiêtojurskie“, „chucie komunistyczne“ и т. і.
Цѣла історія нашого „патріотового звратанія
dworow z chatami“ єсть не чимъ іншимъ, якъ
только ненастаннымъ крикомъ, наріканьемъ
та доносомъ на „помѣшань суспольнихъ по-
нять“ нашого селянства.

И спытаймо мы та розгляньмо добре,
де властиво лежить подстава до тыхъ нарі-
кань и доносівъ? Пок. Іванъ Федоровичъ въ
одніомъ въ своїхъ афоризմъ сказавъ дуже
удачно: „народы и правительства слабії за-
веїгдь вину своїхъ нещає приписують сво-
имъ сильнимъ суїдамъ“. Коли де, то въ
польській політическій и суспольній історії
афоризмъ сей находити повне потвердженіе.
Такі факти, якъ Хмельниччина та Гайдамач-
чина на Українѣ, якъ рѣзня 1846 року и без-
численній розріхъ сервитутовъ 1848 р. ажъ до
нашихъ днівъ, завеїгдь, систематично и съ
вытревалостю гдною лѣпши справы припи-
суються не власнимъ помылкамъ та блудамъ,
не власнимъ хибамъ въ суспольномъ и полі-
тическому устрою Поляківъ, але чужодержав-
нимъ и чужонароднимъ, а то й „antyspolecz-
nictw i antyreligijum“ агитаціямъ.

Черезъ послѣдніхъ сто лѣтъ Поляки
наші такъ привыкли складати всѣ свои по-
мылки на „помѣшань понять суспольнихъ“
нашого, а то й свого власного сельського на-
рода, що тепер уже все, що толькі имъ не
въ ладъ, кожду дробінцю окрещують тою на-
звовою. Селянинъ, притисненій передновокомъ,
иде до двора, щобъ „по сусѣдски“ позичити
чи то верна чи трохи грошей — на отробокъ;
панъ не отъ того, але тутъ же означає и цѣ-
ну будущого отробку, н. пр. значить ему гуль-
дена и жадає за него пять день роботи. Селя-
нинъ въ потребѣ, съ паномъ торгуватись нѣ-
яково, — ну, и каже: „та що, кобы Богъ здо-
ровлье давъ пану тай менѣ, — якось отробо-
бимо“. А въ роботи цвіна робітника 50 кр., —
селянинъ вийде два дні і бльше не прихо-
дить. Отъ і являється въ якій-небудь газетѣ
польській велике теремтете на „помѣшань
суспольнихъ понять“ у нашого селяніна.

Але на додіжахъ дѣло не кончиться. О-
динъ, другій и десятій панъ, доєвѣдчивши
неразъ такихъ самихъ помылокъ (правдѣ ка-
жучи, були се переважно іхъ власнії по-
мылки), підносять се дѣло въ соймѣ краї-
вомъ и роблять въ него „пытање“ регуляції
„stosankow robotniczych“. Іхъ органъ централь-
ний, видѣль краївий, виготовує проектъ
уставу до такої регуляції, проектъ, котрый
вартъ статися „притчу во языцѣхъ“ именно
підъ взглядомъ крайного помѣшання
всѣхъ понять суспольнихъ и дер-
жавно-правныхъ у его авторовъ. Основний
мотивъ тогого проекту, розбраниого
нами торікъ въ одній ізъ статей, помѣшан-
нихъ підъ наголовкомъ „Нові праїви грасу
organicznej“, розъяснює намъ урядова газета „Gazeta
Lwowska“ въ ч. 141—142 въ д. 20 і 21 червня
1884. Іде тут не бльше ѹ не менше, якъ
о вилѣченіе „хочъ бы й снергичными, щобъ
только вітовѣднимъ средствами“ великимъ су-
спольнимъ недуги. Недуга та „подкопуюча на-
ше селянство“, се есть „owa wrodzona niemal,
tradycyjna niesumienność w sprawianiach zaciagnię-
tych zobowiązaj“. Якъ бачимо, цвіль тої про-
ектованої уставы есть наскрзь моральна —

нашого народа (?) безсовѣтность. Трошко то
оно дивно виглядає — лѣчiti в родженій
недуги; се такъ, якъ коли-бъ соймъ въ
єпархії своїй старовільності хотѣть вида-
вати уставу до вилѣчування слѣпихъ, безно-
гихъ та горбатихъ. Ну, але що-жъ дѣяти, —
може бути, що начальство автономичне
прикаже, то й слѣпій стануть видющими, а
горбатій простими. Але гляньмо толькі, якими
способами паны наші хочуть насъ лѣчити?

На се отповѣдає „Gazeta Lwowska“ дуже
вразно. „Щобъ устава осягнула замѣрену
цвіль, повинна опертися, що такъ скажемо,
на грунтѣ традиції мѣсцевої
від-давна успосбленіемъ и відно-
сивамъ“. А що-жъ се за традиції у нашого
народа? якъ се такій закорѣненій успосбленії?
Ну, се-жъ именно та єго „безсовѣтності“
сповнюють затягненіхъ вълюбовань“. Огже-
жъ устава противъ безсовѣтності хлопівъ по-
винна опертися на — безсовѣтності — чїї?
— сего й казати не потребуємо. Оно то ко-
нечно, клинъ клиномъ вибивається, — а въ
безсовѣтного хлопа найдеть ще безсовѣтній-
шій єпархъ суспольний. Але що-жъ все та
вводити въ законну норму, ухвалювати на
соймѣ — се, признаємо, бувъ-бы перший
того рода случай, въ праводавствѣ цвілього
свѧтка.

Що се не жартъ, що наша єпархія спра-
вѣ задумує мниму безсовѣтності нашого на-
рода лѣчiti закономъ, санкціонуючимъ безсо-
вѣтне подоптанье правъ горожанськихъ и
конституційнихъ (згадаємо та толькі проекто-
ваній параграфъ о тмъ, що панъ може не<br

и! Се будо-бъ неморальне, — нехай робить 4 днѣ, икъ згода була! А що хлопъ въ тыхъ 4 днѧхъ за одного гульдена отробитъ ему два, и що затымъ пантъ бѣтъ свои пожички за кѣлька мѣсяцівъ вовыше 100—150% высыку; се не буде неморальнымъ, бо пантъ „въ такомъ разѣ есть купцемъ, купуючимъ роботизану яко товаръ, за который платить готовкою“. И се має быти „wzglad sluszny w normowaniu stosunków robotniczych“. Гей, панове, вы, що бѣтъ 100 лѣтъ нарѣкаете на „romieszanie rojeę społeczną“ у нашего народа, — а пригляньтесь только самимъ себѣ: якъ то понята у васъ, — до якихъ абсурдѣвъ, до якого притупленія всякої почутія справедливости доводить васъ нещасна жадоба панована!

Сей проектъ уставы „противъ безсовѣстности“, икъ си можемо справедливо назвати, прїде на слѣдуючій сесіи соймовой пѣдъ обрады, — и тогда мы не залишими дальше звѣстити нашихъ читательвъ о житю и подваженю того Веніаминка законодавочи премудрости нашихъ епархівъ супѣльныхъ. — М.

ДОПИСІ.

Зъ-надъ Серета.

(Загальні зборы читальни въ Микулинцяхъ) дні 12 л. червня показали, що и наше руске мѣщанство не хоче остати по-заду въ правѣ около отродженя народного и приходить до національної свѣдомості. Вже передъ рокомъ основалась тамъ читальня середъ дуже трудныхъ обставинъ и перепонъ здѣ стороны жидаўско-польскаго шовинизму. Жаль однакъ, що не подавъ тамошнімъ мѣщанамъ помочніи руки мѣщевый приходникъ и вицедеканъ, который яко бездѣтный и заможный человѣкъ могъ бы свои силы посвятити не только церкви, але и просвѣтѣть своихъ парохіянъ. На просьбы мѣщанъ оставъ неварушеній и не явившися анѣ втордѣ, анѣ сего року на зборы, хоче зборъ звимовий именувавъ єго почетнімъ членомъ. Мимо того однакъ читальня розвивалась дуже хорошо и може послужити вѣдрѣцемъ, достойнымъ наслѣдованія сусѣднимъ мѣстамъ и мѣсточкамъ подольскимъ. Нинѣ числити она 87 членовъ звичайнихъ, мѣжъ тими 6 женщинъ, и має до 300 книжокъ и часописей въ бібліотецѣ. Сей розвій має читальня завдаччи патріотичнімъ заходамъ головы п. І. Яремы и секретаря п. Клементія Жмура, директора школы народной п. А. Рыбачка та ще кѣлькохъ широкъ прихильниківъ. Особливо же п. Жмуръ, молодой майстеръ комініарскій, есть душою читальни. Онъ встуває безкористно на читальню одну проптору хату, которую умисно устроено для потреб читальни, заосмотъено въ лавки, столы, шафу, украшено образами святыхъ и портретами нашихъ незабутніхъ поклонниковъ Т. Шевченка и Вол. Барвінського та бистами цѣсаря и цѣсаревої. Небавомъ має ще тамъ построитись сцена для театральныхъ виставъ.

На зборы явилось въ правнично-умаеній комнатѣ около 50 мѣщанъ и мѣщанокъ, а кромѣ того яко отпоручники Тернопольской філії „Просвѣты“ прибули по Ол. Барвінській, М. Левандовскій и Л. Рудницкій. По открытию зборовъ отспѣвало „Многая лѣта“ въ честь Н. Монарха, а оттакъ секретарь зданъ справу въ дорочній дѣяльности выдѣлу. Досить было переглянути книги (касову, проктокъ, списъ членовъ и бібліотеки, книгу урядованія), а можна було наглядно переконастись, якъ тамъ у всѣмъ ладъ вѣбрцевый, яка точість. Не дивница отже, що зборъ съ признацемъ принять спровозданіе до вѣдомості. Після того промовивъ п. Ол. Барвінській: розказавъ, якъ то колись значеніе мало руске мѣщанство въ старорусскихъ городахъ, до котрихъ вачисялися и давній Микуличъ; якъ за пановани Польши заможне и впливове мѣщанство руске підъупало и виперте на передмѣсті, збривалось съ безправными хлѣборобами, а знатні колись города стали мѣсточками (якъ Микулинцѣ) або селами. Зѣ того перешовъ бесѣдникъ до нынѣшихъ часобъ, а розказавши, якъ мѣщанство по іншихъ краяхъ и. пр. въ Англії доходить до добродути и вначенія власною помочию черезъ сподки задатковъ, промисловъ и інші, звернувшись увагу слухачківъ, що и мѣщане Микулинцѣ (переважно дробній ремісники) могутъ такимъ способомъ двигнутись, якъ сего доказали вже многій сельскій громады, позаводивши у себе касы позичковій и інші подобній інституції. — Оттакъ проф. Л. Рудницкій оповѣвъ про козаківъ и представивъ велими живу картину борьбы Б. Хмельницкого съ Польщею. Выказавши беззупність заходовъ Хмельницкого для приверненія самостійности руского народа, звернувшись бесѣдникъ до нынѣшихъ часобъ и указавъ, що нынѣ вже не шаблею та гаковницями, але просвѣтою и науково д'будемо себѣ гарадз' и пошанованье нашихъ правъ у сусѣдівъ и противниковъ нашихъ. Наконецъ М. Левандовскій говоривъ о землі и о іншихъ тѣлахъ небесныхъ. Кромѣ того отспѣвало кѣлька рускихъ пѣсень. Після того слѣдувало спольне угощенье, при чѣмъ вношено тоасты въ честь гостей выдѣловихъ, членовъ читальнї и женищинъ-мѣщанокъ. Поговорка против-

гнулася до пізної поры, а оттакъ вѣтъ розета-лися съ тою думкою, що коли дальше буде вестися така ревна праца для просвѣты и освѣдомленія народу нашого, коли сурдуговцѣ и люде въ сѣракахъ та жупанахъ подадуть себѣ руки для морального и матеріального по-движненія руского народа — тогды будучностъ наша саѣтла! То-же смѣло и ревно брати-мѣщане тою дорогою дальше впередъ, а красна доля, яка завтас пѣдъ ваші стрѣхи, буде на-городою за ваші труды и клопоты, якихъ не-разѣ ще може дознавати при нашихъ амаганяхъ. Памятайте на слова нашего безсмертного Тараса:

„Боритеся, — поборете;
Вамъ Богъ помагає,
За васъ сила, за васъ воля
И правда святая“.

Одна только хмарка закрыла небосклонъ народного торжества въ Микулинцяхъ — се више згадане бокованье мѣщевого приходника бѣт читальнѣ. На се мусимо нагадати, що призначеніе нашихъ рускихъ священиківъ та-ке, щобъ у всѣхъ народныхъ подвигахъ ишли на чолѣ народу, бо въ противнѣмъ случаю останутъ безъ народу!

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛИТИЧНЫЙ.

Австрійско-Угорска Монархія.

(Реформа торговельної статистики). Въ министерствѣ торговлѣ отбувалися сими днѧми нарады надъ реформою торговельної статистики, котромъ конечнѣст призначили такъ торговельній палаты якъ и рада державна. Передовѣсъ по-рушило питанье, якъ мѣры належать предприняти, щобъ осягнути докладній дани дотычно ввозу и вивозу. Комисія узнала въ дискусії за по-требѣ завести новій митовій деклараций (Zoll-deklarationen) разомъ съ статистичною належностю, котра существует вже въ Угорщинѣ, дотеперь однакожъ не запало ще ваконечне рѣшеніе.

(Выборы до моравскаго сойму). Дні 30 н. с. червня отбувалися въ Моравії выборы въ курій меншої посѣлости; дотеперь нема ще докладніхъ вѣстей про ихъ результатъ а зѣ приватныхъ телеграмъ дотеперь наспѣвшихъ довѣдуюся лишь, що въ 31 округахъ Нѣмцѣ зискала 8 мандатовъ, отривши въ пордованію отъ минувшою періоду соймовою одинъ мандатъ, а ческо-моравске сторонництво здобудо вѣдно два новій мандаты.

(Державній желязницѣ и интересы мѣстъ). Позаякъ черезъ то, що многій приватній желязницѣ въ послѣдніхъ часахъ перешли на власність державы, дотычній край и мѣста не будуть могли выбирати бѣт нихъ яко бѣт институтовъ державныхъ податківъ въ свою користь, то для 27 н. с. червня зѣхалися въ Вѣднії отпоручники мѣстъ для спольної нарады и обдуманія средствъ, щобъ зискати за сей убугокъ въ додаткахъ бѣт податковъ бѣтвовѣдній еквивалентъ. Згромадженіе отпоручниківъ мѣстъ рѣшило вислати до парламента и правительства петицію, щобъ та справа въ конституційній дорозѣ буде полагодженна и есть надѣя, що справедливій претенсії мѣстъ и краївъ будуть увзгляднені, хоче не можна та-жожъ забувати о тѣмъ, що бѣт державныхъ желязницѣ, котрыхъ головникъ цѣло єсть служити интересамъ загалу, не можна жадати того, що можна вимагати бѣт обчисленихъ на зиськѣ приватныхъ предпріемствъ — позаякъ жертви по-ношенихъ желязницями державными мусѣли-бы от-битися на контрибуентахъ податковихъ.

(Новій непорозуміння межиси Австрію и Угорщину). Для 28 н. с. червня була въ угорскій президентъ министрствѣ Тисса въ Вѣдні, а хоче подорожъ его до престольного мѣста монархії засідали численніхъ агенцій, сполученихъ съ его урядовимъ становищемъ а вимагаючихъ частійшого личного зношения его съ долитавскими властями, не могла выдатися несподѣваною, то симъ разомъ була вѣденська подорожъ Тисса споводована новими пригодами, новими рѣжніями межи правительствомъ одновъ и другою половиною монархії. Недавно тому выдаває намѣстникъ Тиролю до щадницѣ въ Інсбруку реєріктъ, въ котромъ звертає увагу заряду сеї щадницѣ, що після си статутівъ не вѣльно фондовъ щадницѣ льковати въ угорскихъ паперахъ и приказує заразомъ ефекты угорскїхъ вимѣнти на другій. Мадяри під-валили по той причинѣ въ своихъ журналахъ крикъ, а пѣдъ ихъ натискомъ зискою заразъ угорскїй министръ скарбу съ долитавскимъ правительствомъ, коли однакожъ не могло въ той справѣ прїйти до порозуміння, приїхавъ Тисса самъ до Вѣдні и зѣмъ вѣдно только зробити, що розпорядженіе тирольскаго намѣстника не буде бѣтносяло до дальнихъ аналогичнихъ случаївъ, Тисса має себѣ застерегчи, щобъ австрійське правительство зробило познѣйше въ принципѣ угорскїхъ паперъ съ австрійскими. — Но ледво полагоджено справу угорскихъ паперъ, а вже выходить друге непорозуміння, котре після информації „Budapest Correspondenz“ въ такій способъ повстало, що австрійскїй министръ торговлї выдаває до всѣхъ галиційськихъ дирекцій желязничнихъ розпорядженіе, щобъ при транспортахъ галиційськихъ волоѣвъ, призначенихъ до Пресбурга, не призначали такихъ самихъ безпосредніхъ тарифъ, якъ транспортомъ, призначенимъ до Вѣдні. — Кромѣ того доносить „Budap. Согг.“, що австрійське правительство розпорядило, галиційській волоѣвъ, призначений на торгъ до Пресбурга въ Осьвецьмѣ, доказує знову, що побѣдилъ его партія. Ба, по-слідокъ каже и правительство, що и оно позыскало бѣтность. Щѣла тая сварка дастъ ся тымъ підснити, що выбрано споре число селянъ, котре,

транспортувати ихъ до Пресбурга. — Органъ сї добачає вѣтъ загадніхъ мѣрахъ австр. правительства цѣль убити пресбургскїй торгъ и кинувся на австрійське правительство съ інвективами того рода и въ такомъ неприличномъ тої, що офіціозна праца австрійска отзывається до угорскаго правительства, котре уживає „Budap. Согг.“ за її органъ, щобъ ему такихъ „безвѣтніхъ“ експкурзій противъ долитавскихъ властей заборонити. — Що „Budap. Согг.“ написала згадану статію зъ інспирації угорскаго правительства и загадомъ стоять въ звязи съ угорскими сферами правительства и специально съ Тиссою, се рѣчи загально зѣбтна, и може лиши дивно виглядати, що угорское правительство выбирає таку лиши револьверовимъ газетамъ властиву форму енунції. Дотеперь сї справа наконечъ єще не полагоджена; якъ она възвѣтъ оборотъ, годъ на разѣ предвидѣти, здається однакожъ, що австрійське правительство и симъ разомъ мимо найлучшихъ правъ своихъ буде мусѣло поробити Мадярамъ.

— Що „Budap. Согг.“

— Комісія обрядова отбуває свою засіданіе на другой сеїдні. До той комісії належать і крілъ Сильвестеръ яко предсѣдатель, др. Целеній, А. Дольницкій, Комарницкій, Бажаніцкій і С. рокъ, Зацерковный зъ Скиніова, Лєній і зъ Скиніовимъ. Смолянівскій. Доси комісія обрѣла: 1) поправила текотъ въ языцѣ въ третіхъ греческихъ взорцѣвъ; 2) висунула ви-примѣши, не належачи до того богослужія; 3) зревидувала вже маже цѣлу литургію зъ церемонії; 4) роздѣлила мѣжъ членовъ комісії на однокажи важнѣйшій часті богослужія, а надѣя засіданіемъ членовъ комісії буде дебата на познѣ; 5) пытаніе однокажи тра раменію креста що остаточно не рѣшило смерти крілъ. В. Бачинського рефератъ придѣлено о. Дольницкому.

— Курсовий испытъ въ львівському інституту вочомъ чч. Василіонокъ отбуває вчера по подозрѣнію великимъ торжествомъ и при участі дужої гостини. Закімъ подамо цѣлій ходъ відому і его результаты, замѣтимо тутъ, що маже дуже численніми гостями бачали мы Президента Сильвестра, Вир. міністра дра Добранійского и тринації родимївъ зъ заграницѣ, котрі слухали представителя „Нар. Дому“ дра Добранійского и трехъ нашихъ родимївъ зъ заграницѣ, котрі слухали прибули до Львова, а именно п. Альбранда Конинского, нашого знаменитого поета і поетстеписателя, вразъ съ дочкою зъ Кієва; і Івана Левицкого славно зѣбтного поетстеписателя підъ псевдонімомъ „Нечуй“ зъ Кіевиши и п. Шпановскаго, інспектора школы народної Одесского учебного округа. П. Шпановскому вислали одесока дума за границю за студії въ народної просвѣтою и школами ромбонавчими и онъ по дорозѣ въ Італію, Францію и Німеччину має слухай познакомитись и у Львові съ нашою дѣвою школою. Всѣ тѣ наші родини, почувши першъ разъ науку въ школѣ на нашому языцѣ, не могли досить налюбуватись, були озшевлені результатаами испыту и призначали послагу нашему молодому але повному силы радоникови руского женоцтва въ Галичинѣ.

— Прогулка зъ Станиславова до Галича на розкладній руїни отбudeся — якъ наше телеграфуєтъ Станиславова — не сеї недѣлі, але отъ онъ недѣлі за тиждень, бо вода залила мѣсто рокопѣвъ. — Зъ Добромильського пишуть намъ: Доброму, що наші Єзуїти, позувавши зъ Доброму цѣнного руского монаха о. Жуковскаго, котрій і церкви функції духовній після греческого образу отправляє, а не маючи ще другого зреяваного на свое копьто монаха, котрій-бы функції духовній для новиковъ отпрашивавъ, годати стяжально зѣбтнимъ пріятелемъ ко. Стояловскому зъ Куликова, холмичакомъ о. Міцкевичемъ, пріому не знати зъ якихъ фондовъ хотять уплати 200 зр. рѣчної ремунерації, харчъ і пошканинѣ. Коли о. Міцкевичъ передъ пріятелемъ ти посады дастъ себѣ възять тошну зъ Кальварії, то Єзуїти готови поїздити на поясокъ коронку зъ Кальварії, то Єзуїти готови навѣтъ побольшити єму ремунерацію.

— Бучацька рада поїтова утворила стипендію зъ 300 зр. рѣчно на осьмь лѣтъ для одного ученика к. обряду, рускої народності, зъ поїтової бучацької функції духовній після греческого образу въ зстанції! Зарядъ интернату має право вибирати собѣ ученика, якого схоче, а рада поїтова має лишь выплачувати гроші! Панови бучацької ради дарували Змартвихвастамъ 240 зр. кроаво заробленого гроша руского на тѣ, що висховати єму кандидата на — Змартвихвастамъ! За дороги, за дороги, панове!

— Зъ Нижніва доносять намъ, що поїтъ въ селі школи не наробила и мостъ на Днѣстру цѣлій поганіца, що однакожъ низини польні дужо много утерибли: збоже вимокло або цѣлькою є стало вимулене. До сеї школи богато прічинилися насыпні дороги желязної лінії єдини дуже вузкими отворами каналовыми, котрі въ воду на полі ветримавъ, і зъ сеї причини висла громада разомъ зъ гр. Теодоромъ Ліаніронськимъ зажалене до ц. к. намѣстництва. Не знати лишнъ, чо се на що придається, бо панії цѣлою дороги желязної зъ Станиславова до Гуцьблії дороги вислали зъ Кальварії зъ Станиславова до Гуцьблії вже давно затвердженій министерствомъ. На кождий спосіб бѣтъ вислали зъ Кальварії зъ Станиславова до Гуцьблії ще передъ укінченьемъ будови дороги звич

